

EL FUTUR CATALÀ

Sessió a càrrec d'Antoni M. Badia i Margarit (20 d'abril de 1990)

El ponent s'excusa del fet que la sessió, prevista inicialment com una taula rodona, hagi esdevingut una sessió a «regular» de seminari.

Entrant en el tema de la sessió, Badia exposa les amenaces que, segons ell, té la llengua catalana: els grans recursos que té la llengua de l'Estat i les altres llengües poderoses, la situació demogràfica del país, ben poc favorable a la catalanització, i les actituds de les persones, molt poc conscients de la importància de la normalització lingüística.

Badia creu que s'haurien de multiplicar les iniciatives que fomentessin l'ús del català. Com a exemple, fa dues propostes: premis per als joves que practiquin el català, i ajuts a les discoteques i els grups musicals que donin preferència a les cançons catalanes.

Examinant els factors que tradicionalment han contribuït a la catalanització, Badia considera que en la promoció social ja no és tan important saber el català i que molts quadres són castellanoparlants. En definitiva, el factor més negatiu és que la gent utilitza majoritàriament el castellà. Per tant, la situació en què es troba la llengua catalana és molt delicada.

DISCUSSIÓ

Inicia la discussió **Francesc Vallverdú**, el qual creu que aquestes impressions pessimistes potser són degudes al fet d'haver imaginat que el procés de normalització lingüística aniria més ràpidament del que podia ser. **Joan Martí** abona aquesta mateixa opinió i **Jordi Bañeres** apunta, d'una banda, que caldria fer un toc d'atenció sobre la fiabilitat de les dades; i de l'altra que l'exemple del Quebec ens obligaria a ser més exigents amb el Parlament respecte a les iniciatives necessàries per a la normalització lingüística. Un altre assistent creu veure diferències entre el comportament dels alumnes d'EGB i el dels estudiants de BUP: creu que aquests es castellanitzen en fer el batxillerat. **Empar Tuson** posa en alerta sobre la fragilitat de les percepcions, que no serveixen per a res i conclou que les dades quantitatives sobre l'ús no serveixen, però les dades qualitatives sobre l'ús són molt difícils d'obtenir. **Josepa Huguet** posa en relleu que els professors catalanoparlants solen alternar català i castellà, amb la qual cosa els alumnes no associen llengua/individu; en canvi els professors castellanoparlants solen emprar exclusivament el castellà. **Josep M. Argenté** considera que si el procés de normalització lingüística es manté com fins ara, els resultats seran negatius. També creu que l'Institut de Sociolingüística no compleix les seves tasques, ja que s'hauria de tenir més informació sobre el que passa. Per a **Miquel Strubell** hi ha un problema d'identitat: «¿qui és català?» es pregunta i subratlla la gregarietat dels castellanoparlants. Per a **J. Artigas** les lleis i els estudis no són prou, perquè el que cal és un projecte (polític) que faci necessari l'ús del català. Finalment, **Joaquim Torres** posa de relleu la importància de les dades que de moment ens manquen.